

ငယ်ချစ်ဆွေ
သန်းဆွေ

Hawaii

ငယ်ချစ်တွေ

သန်းတွေ

ငယ်ချစ်ဆွေ

ကျွန်တော်၏အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ်ကပင် ကျွန်တော်သည် ငယ်ချစ်ဆွေနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ငယ်ချစ်ဆွေမှာမူ ၁၄ နှစ်သမီးမျှသာ ရှိပါသေးသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ရွာအပြင်ဘက်ရှိ ချောင်းကလေးဖြတ်ကူးထားသော တံတားငယ်တစ်ခု၏ ဤမှာဘက်မှ ဟိုမှာဘက်သို့ ဖြတ်ကျော်၍အသွား ဆွေကလည်း တံတားငယ်၏ ဟိုမှာဘက်မှ ဤမှာဘက်သို့ ဖြတ်ကျော်၍အလာ။ . တံတားထက်တွင် ဆုံခဲ့မိကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရုတ်တရက်ဆုံတွေ့မိကြခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်ရော ဆွေပါ အံ့အားသင့်ကာ ရပ်တန့်နေမိပါသည်။ တံတားငယ်နှင့် မနီးမဝေးတွင်ရှိ ပန်းဘဲဖိုမှ တူထူသံသာလျှင် ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသော လောကဓာတ်ဝယ် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဘွယ်ရာ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်မသိ၊ ဤတူထူသံကို ကြားရသည့်အခါ ရင်ထဲတွင် ဟာကန်ဖြစ်မိကာ အဘယ်ကို လွမ်းရမည်မသိဘဲ ဝမ်းနည်သလိုလို ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ထိုနေ့က ဆွေ၏ လမ်းလျှောက်ဟန်၊ ဆွေ၏ အမူအရာ၊ ဆွေ၏ အင်္ကျီနှင့်ထမီရောင် စသည်တို့မှာ ယနေ့တိုင် ကောင်းစွာ မှတ်မိလျက် ရှိပါသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆွေ၏အနီးသို့ တိုး၍ သွားကာ ချစ်မြတ်နိုးစွာဖြင့် ဆွေ၏လက်ဖျားနှစ်ဘက်ကို ဆွဲယူကိုင်တွယ်မိ၏။ ကျွန်တော်သည် ဆွေနှင့် ထိုအချိန်ကမှ စတင်တွေ့ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ရဲတင်းလှသော ကျွန်တော်၏ အပြုအမူအတွက် လက်ရွံ့တွန့်ဆုတ်လိုစိတ် အနည်းငယ်မျှ မပေါ်ခဲ့။ ဆွေကလည်း ထိတ်လန့်ရွံ့ရှာသည့် အမူအရာကို မပြ ခဲ့။ ပြီးရှင်ကြည်လင်စွာပင် ကျွန်တော်၏ အပြုအမူကို ခံယူခဲ့၏။ ထိုအခါက ကျွန်တော်သည် ဆွေ၏တကိုယ်လုံးကို ပွေ့ဘက်နမ်း ရွံ့စေကာမူ ဆွေသည် ငြင်းဆန်လိမ့်မည်မထင်ခဲ့။

ဆွေနှင့် တွေ့ခဲ့ကြစဉ်က ကျွန်တော်၏ရင်ထဲတွင် ဖြစ် ပေါ်လာခဲ့သော အချစ်မှာ မောင်နှမချစ် မဟုတ်ခဲ့။ သို့သော် ရင်ထဲ၌ ပူပန်တောက်လောင်ခြင်း မရှိသဖြင့် သမီးရည်းစားချစ် လည်း မဟုတ်ခဲ့။ မောင်နှမချစ်နှင့် သမီးရည်းစားချစ် နှစ်ခု အကြားတွင် ရှိ၍ ထိုအချစ်တခုထက် သာလွန်၍ မြင့်သော အချစ်မျိုးဖြစ်၏။

ဆွေသည် ကျွန်တော်ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ရုန်းကန်ခြင်း မရှိဘဲ လိုက်လာ၏။ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများပမာ ထွေရာ လေးပါးစကားလက်ဆုံကျခဲ့ကြ၏။ ဆွေက ကျွန်တော့်အား ‘ကိုလွင်’ ဟု ခေါ်၏။ ဤနာမည်မှာ ကျွန်တော်၏နာမည် မဟုတ် သော်လည်း ကျွန်တော်က ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ထူးခဲ့၏။ ကျွန် တော်ကလည်း ဆွေအား ‘ဖြူဖြူ’ ဟု ခေါ်ခဲ့၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွာနှင့် ဝေးလာကာ လယ်တဲကြီးတခုအနီးသို့ ရောက်လာ၏။ လယ်တဲ မှာ တိတ်ချက်သားကောင်းလှသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သည် လယ်တဲအတွင်းသို့ ဝင်၍ကြည့်ကြ၏။ လယ်တဲအဝင်ဝရံ ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ ကောက်ညှင်းပေါင်း အပြည့်ထည့်၍ထားသော ဇလုံတလုံးနှင့် ငါးခြောက်ကြော်တပန်းကန်၊ လဘက်ရည်ကြမ်း အိုးတလုံးနှင့် လဘက်ရည်ပန်းကန်လုံးနှစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ ကောက်ညှင်းပေါင်းမှာ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေကာ ငါး ခြောက်ကြော်မှာလည်း ပူပူနွေးနွေး မွေးမွေးကြိုင်ကြိုင်ပင် ရှိနေ ၏။ လက်ဘက်ရည်ကြမ်းအိုးမှာလည်း လဘက်ရည်ကြမ်းအပြည့် ပူပူလောင်လောင်ကြီး ရှိနေ၏။ ကွပ်ပျစ်ဒေါင့်တနေရာ၌ ကြောင်တကောင်သည် အိပ်၍နေ၏။

ကျွန်တော်က လဘက်ရည်ကြမ်းအိုးကို ငဲ့နေစဉ် ဖြူဖြူ က “ကိုလွင် ဒီမှာ ခဏနေအုန်းနော်. . . ၊ ဖြူဖြူအခုဘဲလာခဲ့ မယ်။ မီးဖိုချောင်ဘက်မှာ ဘယ်သူတွေများ ရှိသလဲ၊ သွားကြည့် ချင်လို့” ဟုဆိုကာ မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ထွက်၍သွား၏။ ကျွန် တော်သည် ကွပ်ပျစ်တွင် ဝင်၍ထိုင်ကာ လဘက်ရည်ကြမ်းကို သောက်ရင်း ဖြူဖြူပြန်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်၍ နေခဲ့၏။ အချိန်အတော်ကြာအောင် စောင့်သော်လည်း ဖြူဖြူမလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ လိုက်သွားမိ၏။ ဖြူဖြူကို ကား မတွေ့ခဲ့ရ။ သို့နှင့် မီးဖိုဆောင်မှ လယ်တဲနောက်ဖေးဘက် သို့ ထွက်လာသောအခါ ကျွန်တော် ရောက်နေသောနေရာမှာ လယ်တောမဟုတ်ဘဲ သင်္ချိုင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မြေပုံနှင့် အုတ်ဂူများကိုသာ တွေ့ခဲ့ရ၏။ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း အောက်တွင် ပျောက်ကွယ်လုဆဲဆဲဖြစ်နေသော နေဝန်း၏ မှန်ရီရီအလင်းရောင်အောက်ဝယ် မြေပုံများနှင့် အုတ်ဂူများအကြားသို့ ရောက်နေသော ကျွန်တော်မှာ စိတ်ချောက်ချား၍ လာ၏။ မြေပုံများနှင့်အုတ်ဂူများအကြားတွင် ပြေးသွားရင်းက ဖြူဖြူ၏ နာမည်ကို အော်၍ ခေါ်မိ၏။ အော်ရင်း ခေါ်ရင်း ပြေးရင်းက ညဉ့်ဘက်သို့ ကူးကာ အမှောင်ထု ကြီးမားလာသဖြင့် လမ်းကိုပင် မမြင်တော့။

ထိုအချိန်တွင် အိပ်ရာမှ လန့်၍ နိုးခဲ့ရလေသည်။ အိပ်ရာထဲတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်းက အိပ်မက်ထဲ၌ ဆွေအား ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိကာ နှမြောပူပန်မိခဲ့လေသည်။ အမှန်မှာ ထိုအိပ်မက်ကို မက်နေချိန်က ကျွန်တော်၏အသက်မှာ ၁၆ နှစ် မဟုတ်ဘဲ ၁၈ နှစ်ကျော်ကျော် ရှိခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော် နေသော ဒေသမှာလည်း တောရွာမဟုတ်ဘဲ ရန်ကုန်မြို့ရှိ အထက်တန်းကျောင်း တကျောင်း၌ ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစားနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်အထိ ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်ထဲမှ ဖြူဖြူလောက် လှပယဉ်ကျေးသော မိန်းခလေးကို မတွေ့ဘူးခဲ့။ အိပ်မက်ထဲကကဲ့သို့ အပြုအမူမျိုးကိုလည်း မည်သည့် မိန်းခလေးနှင့်မျှ မပြုဘူးခဲ့။

ထိုမှ သုံးနှစ်ခန့် ကြာခဲ့ပြီးနောက် တညသ၌ ငယ်ချစ်ဆွေနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခဲ့ရပြန်လေသည်။

အိပ်မက်ထဲ၌ ကျွန်တော်သည် ၁၆ နှစ်အရွယ် ပြန်ဖြစ်

သွားကာ ဆွေကလည်း ၁၄ နှစ်အရွယ်ပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် နှင်းများ ဝေလျက်ရှိသော နံနက်ခင်းဝယ် တယောက်တည်း လမ်းလျှောက်နေရာမှ အနားယူသည့်အနေဖြင့် မြက်ခင်းစပ်ရှိ သစ်တုံးတတုံးပေါ်တွင် ထိုင်၍ နေခဲ့၏။ အတန်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်၏ နံဘေးတွင် လူတယောက် လာထိုင်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဆွေဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲ၌ ပူနွေး၍သွားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ကနဲထကာ ဆွေ၏လက်တဘက်ကို ဆွဲ၍ ခေါ်ခဲ့၏။ လမ်းတွင် ကျွန်တော်တို့သည် စကားပြော၍လာကြ၏။ ကျွန်တော်က ဆွေအား ‘မြ’ ဟု ခေါ်၍ ဆွေက ကျွန်တော့်အား ‘ကိုအောင်’ ဟု ခေါ်၏။ မိမိတို့နာမည် အမှန်မဟုတ်သော်လည်း ဟုတ်သကဲ့သို့ ထူးရကောင်းမွန်း သိနေကြ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်ကျော်၍လာခိုက်နေရောင်သည် နှင်းမြူများအကြားမှ ဖြာထွက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကွင်းပြင်ဆုံးသောအခါ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် တောတန်းလေးတခုအထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ တောတန်းကလေးထဲ၌ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ပျော်ကြလွန်းသဖြင့် သီချင်းတပုဒ်တည်းကို နှစ်ယောက်အတူ ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

ထိုမှ ကျွန်တော်တို့သည် စမ်းချောင်းတခုသို့ ရောက်ခဲ့၏။ စမ်းရေမှာ ကြည်လင်လှသဖြင့် ရေအောက်မြေပြင်ရှိ ကျောက်စရစ်ခဲများကိုပင် မြင်ခဲ့ရ၏။

ဤတွင် မြက သူ၏ခြေထောက်များ ရေစိုမည်ကို စိုးလှပါသည်ဟုဆိုကာ သူ့အား ပွေ့ချီ၍ ခေါ်ပါရန် ကျွန်တော့်အား

တိုက်တွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ မြအား ပွေ့ချီခဲ့ရလေသည်။ စမ်းချောင်းကလေးကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်သည် မြအား အောက်သို့ ပြန်မချခဲ့။ မြ၏ကိုယ်မှာ ကြက်တောင်ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးလှသဖြင့် ကျွန်တော်သည် တောတန်းဆုံးသည်အထိ ပွေ့ချီ၍ လာခဲ့၏။ အချိန်မည်မျှကြာခဲ့သည်မသိ၊ တောတန်းလေးဆုံးသောအခါ နေဝင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ တောတန်းမှ ထွက်၍ မြက်ခင်းတခုကို ဖြတ်ကျော်လာသောအခါ ခြံတခြံအနီးသို့ ရောက်ခဲ့၏။ မြက သူတို့ ခြံရောက်ပြီဆိုသောကြောင့် ကျွန်တော်မှာ မြအား ပွေ့ထားရာမှ အောက်သို့ ချခဲ့၏။

ထိုနှင့် မြနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ခြံထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရာ ဆင်ဝင်နှင့် အိမ်မြင့်ကြီးတလုံးကို တွေ့ရ၏။ မြက ထိုအိမ်သည် သူတို့၏ အိမ်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကာ အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်၍သွား၏။ မြ၏ မိဘသားချင်းများနှင့် ကျွန်တော်သည် တခါမျှ မတွေ့ဘူးခဲ့ကြသော်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးပြီး ဖြစ်နေကြ၏။ အားလုံးကပင် ကျွန်တော့်အား ချစ်ခင်ဖော်ရွေစွာဖြင့် ဆက်ဆံကာ စားသောက်စရာများကို ကျွေးကြ၏။

ထိုအခိုက် ခြံထဲမှ မာလီကုလားတက်၍လာကာ ကျွန်တော့်အား ခြံထဲသို့ လာ၍ ပန်းများခူးယူရန် ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မာလီကုလားနှင့် စကားပြောနေရာမှ ခြံထဲလိုက်လိုကြောင်း ပြောရန်အတွက် အိမ်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်ရာ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် အိမ်သားအားလုံး ခြံထဲရောက်နေကြပြီဟု ထင်သဖြင့် ခြံထဲသို့ လိုက်ခဲ့မိလေ၏။ ခြံထဲသို့ ရောက်သောအခါ ညဘက်သို့ ကူးပြောင်းကာ လရောင်ဖြင့်

ထိန်ထိန်သာလျက် ရှိလေသည်။ အေးမြသော လေကလည်း တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လျက်ရှိသဖြင့် ပန်းပင်အချို့ ယိမ်းယိုင် လှုပ်ရှားလျက် ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ပန်းခင်းများ အကြားတွင် လျှောက်၍ လာခဲ့ရာ ရေကန်တကန်၏ ကန်ဘောင်ရိုးပေါ်သို့ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ စောစောက တွေ့ခဲ့ရသော ပန်းခြံနှင့်အိမ်မှာ အစအနမျှ မတွေ့ရတော့။

ရင်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝမ်းနည်းစိတ်က နှိုးလိုက်သဖြင့် လန့်၍ နိုးခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေတဦး၏ အိမ်ရှိ စာကြည့်ခန်းတွင် စာဘတ်ရင်း အိပ်ငိုက်ရာမှ မွေးကနဲ ပျော်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ နံရံကပ်နာရီကို ကျွန်တော် မော့၍ ကြည့်လိုက်ရာ မအိပ်မိက အချိန်နှင့် အိပ်ရာမှ နိုးချိန်မှာ သုံးမိနစ်မျှပင် မရှိခဲ့။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်အသက်မှာ နှစ်ဆယ့်တနှစ် ကျော်ကျော်ရှိကာ ကျွန်တော်ရောက်နေသောဒေသမှာလည်း ထားဝယ်မြို့ဖြစ်၏။

နောက်ထပ်၍ ကျွန်တော်သည် ငယ်ချစ်ဆွေအား မကြာခဏ တွေ့ရသော်လည်း တွေ့ကာ မတ္တမျှသာဖြစ်ကာ ယခင်အခါများကကဲ့သို့ ရင်းနှီးခင်မင်စွာ နေထိုင်ခဲ့ရခြင်းမရှိခဲ့။ ကျွန်တော်သည် သထုံ၊ မော်လမြိုင်၊ မုဒုံ၊ ရေး၊ ထားဝယ်၊ မောင်းမကန်၊ ပလော၊ မြိတ်စသော တနင်္သာရီနယ်တဝှမ်းရှိ မြို့ကြီးများနှင့် မြို့ငယ်များသို့ လှည့်လည်သွားလာနေထိုင်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည် သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာဘဝအဖြစ်ဖြင့် လှည့်လည်

သွားလာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ရာ ထားဝယ် မြို့တွင် ကျွန်တော်ရောက်နေ
ခိုက် စာပေဝါသနာပါသူ လူငယ်တစ်ဦးက ‘စာပေဟောပြောပွဲ’
တခု ကျင်းပကာ ကျွန်တော့်အား ဟောပြောစေသဖြင့် ကျွန်တော်
သည် တသက်နှင့်တကိုယ် ပထမဆုံး ဟောပြောခြင်းဖြင့် ဟော
ပြောခဲ့ရ၏။

ထားဝယ်မှ ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် လအနည်းငယ်
အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်သည် ငယ်ချစ်ဆွေနှင့် ထပ်မံတွေ့ရ
လေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် မြို့တော်ခန်းမတွင် ကျင်းပသော စာ
ပေဟောပြောပွဲတခု၌ ပါဝင်ဟောပြောခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်
၏ အလှည့်သို့ ရောက်၍ စကားပြောရန် စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်
လိုက်ပြီးနောက် ပြောရမည့်စကားကို စဉ်းစားရာ စကားတလုံးမျှ
ထွက်မလာတော့ချေ။ ကျွန်တော်သည် မြို့တော်ခန်းမအပြည့်
ရောက်ရှိ၍ နေကြသော လူထုပရိသတ်ကို ကြည့်ကာ ကြောက်
ရွံ့ထိတ်လန့်နေ၏။ ပြောစရာစကားလည်း ရှာမတွေ့ခဲ့။ ဆို့ကျပ်
နေသည့် လည်ချောင်းကို အတန်ကြာအောင် ရှင်းပစ်တော့မှ
အသံ ထွက်လာ၏။ စကားတလုံးစ နှစ်လုံးစ ပြော၍ရလာ၏။
သို့သော် . . . ထွက်လာသော စကားအစီအစဉ်မှာ ချောချော
မောမောမရှိဘဲ ဆွံ့အ ထစ်ငေါ့၍ နေ၏။ ရယ်သံများသည်
ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ကျွန်တော်သည် ရှက်ကြောက်လှသ
ဖြင့် မျက်နှာကိုပင် မမော့ရဲတော့။ နားထင်နားရင်းများလည်း
ပူ၍လာ၏။ ရှက်ကြောက် ပူပန်နေသည့်ကြားကပင် ပရိသတ်
အပေါင်းတို့အား ခွင့်လွှတ်ပါမည့်အကြောင်း တောင်းပန်ရ၏။

ပရိသတ်တို့လည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကာ ဟေးလားဝါးလား ပြောဆို အော်ဟစ်ကြပြီးနောက် တံခါးပေါက်များဆီသို့ ထွက်ခွာ၍ သွားကြ၏။ မြို့တော်ခန်းမကြီးတခုလုံးတွင် ဧည့်ပရိသတ် တယောက်မျှ မကျန်တော့ဘဲ ကျွန်တော် တယောက်တည်း ရှိနေခိုက်တွင်မှ ကျွန်တော့်အား ခေါ်သည့်အသံလိုလို ကြားရသဖြင့် နားစွင့်ကာ အသံရှင်ကို ရှာမိ၏။ ခေါ်သံသည် ပိုမိုကျယ်လောင်လာ၏။

“ကိုမြင့်. . . ကိုမြင့်. . . ”

“ဪ. . . အေးအေး. . . ”

ငယ်ချစ်ဆွေသည် မြို့တော်ခန်းမ တံခါးပေါက်ဝမှနေ၍ ကျွန်တော့်အား လက်ရပ်ခေါ်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် ဆွေ့ထံသို့ အပြေးကလေး သွားမိ၏။ ကျွန်တော်တို့ မြို့တော်ခန်းမမှ ထွက်လာကြပြီးနောက် တောင်တခုပေါ်သို့ တက်ကြ၏။ ထိုတောင်မှာ တဝင်းတောင်စွယ်ဖြစ်သော မလွယ်တောင် ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် တောင်ပေါ်သို့ စိတ်ကြည်နူးစွာဖြင့် တက်လာကြရာ နောက်ဆုံး တောင်ထိပ်သို့ ရောက်လာ၏။ တောင်ထိပ်၌ နွယ်တန်းတခုကျနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် နွယ်ကို ဆွဲ၍ တက်ကြလေသည်။ နွယ်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြင့်၍မြင့်၍ သွားကာ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် တိမ်တိုက် တိမ်လွှာတို့ အကြားတွင် ရောက်၍နေလေတော့သည်။ အတန်ကြာမျှ တိမ်လွှာတို့ကို ဆုပ်ကိုင် ကစားပြီးနောက် တောင်ပေါ်သို့ ဆင်းကြပြန်လေသည်။

တောင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အေးအေး၏ ပခုံးပေါ်သို့ စာမရီငှက်တကောင် လာ၍နား၏။ ကျွန်တော်က ထိုငှက်ကို ဖမ်းယူလိုက်ရာ ကျွန်တော်၏ လက်တွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကြောင်ကလေး ဖြစ်သွားလေ၏။ ကြောင်ကလေးသည် ကျွန်တော်၏ မျက်စေ့အောက်၌ပင် ဘောလုံးကဲ့သို့ အလုံးကလေး ဖြစ်လာကာ အမွေးအမြင်များ ပေါက်လာပြီး ခြေထောက်ရှည်နှစ်ခုလည်း ထွက်၍လာ၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုအရာကို ဘမ်းထားရာ မကြာမီအတွင်း၌ ငါးပျံဖြစ်သွားသဖြင့် လွင့်ပစ်ရလေတော့သည်။

အေးအေးက ‘လောကမှာ ဘယ်ဟာကိုမှ တယုတယ သိမ်းမထားအပ်ဘူး. . . ဘယ်ဟာမှ တည်မြဲတာမဟုတ်ဘူး’ ဟုပြော၏။ ကျွန်တော်က ‘ကျောက်ခဲတွေရော ဘယ့်နှယ်လဲ’ ဟုမေးရာ အေးအေးက “မထူးပါဘူး သူတို့လဲ ဒီပြင်ဟာတွေလိုဘဲ။ မတည်မြဲပါဘူး” ဟုပြောရင်း ကျောက်ခဲတလုံးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရာ ကျောက်ခဲသည် လင်းနို့အသွင်သို့ ပြောင်းသွားပြီး လက်တွင်းမှ ရုန်းထွက်ပျံသန်းသွားလေ၏။ ကျွန်တော်သည် ကြုံတွေ့နေရသော အဖြစ်အပျက်တို့ကို အံ့သြနေခိုက် အိပ်ရာမှ နိုးခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်သည် အလုပ်စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ စာပေဟောပြောပွဲတခု၌ ဟောပြောရမည့် စကားကို စဉ်းစားရင်း အိပ်ပျော်သွားရာမှ အိပ်မက် မက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ လုပ်ဘော်လုပ်ဘက်တို့မှာ ဘယ်အချိန်က ပြန်သွားကြသည် မသိ။ အလုပ်ခန်းတွင် ကျွန်တော်တယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည်

အလုပ်ခွင်မှ ထွက်ကာ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်မြို့၊ ဘရွတ်ကင်းလမ်း ရှိ လေးထပ်တိုက် တတိုက်၏ အပေါ်ဆုံးထပ်၌ သူငယ်ချင်းတယောက်နှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့၏။ သူငယ်ချင်းမှာလည်း ထိုအခန်း၌ အမြဲနေသည်ဟူ၍ မရှိ။ ကျွန်တော်တယောက်တည်း နေရသည်က များ၏။ ကျွန်တော်မှာ ညဘက်တွင် ဝတ္ထုရေးလေ့ရှိရာ တခါတရံ စာထဲတွင် စိတ်ဝင်စားသွားပါက မိုးလင်းအထိ ထိုင်မိရက်သား ဖြစ်နေတတ်၏။

ထိုနေ့ကလည်း လွန်ခဲ့သောညက မိုးလင်းအထိ စာရေးခဲ့သဖြင့် ညနေစောင်း၍ အလုပ်ခန်းအတွင်းမှာပင် အိပ်ငိုက်ကာ အိပ်ပျော်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်၏အခန်းသို့ ရောက်ပြန်ပါလည်း အိပ်ပျက်ခဲ့သည်က တကြောင်း၊ လေးထပ်တိုက်ကို တက်ခဲ့ရသည်က တကြောင်း၊ အိပ်ချင်မပြေသေးသည်က တကြောင်းကြောင့် ကင့်ပကော့ပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း မှိန်းနေမိရာ မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားပြန်လေတော့သည်။ အိပ်ပျော်သည်နှင့်တပြိုင်နက် အေးအေးနှင့် တွေ့ပြန်တော့သည်။

အိပ်မက်ထဲ၌ ကျွန်တော်သည် မန္တလေးနေပြည်တော်သို့ ရောက်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် မန္တလေးမြို့သို့ ထိုစဉ်က တခါမျှ မရောက်ဘူးခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်ရောက်နေသောဒေသကို မန္တလေးမြို့ဟူ၍ ကား သိပြီးဖြစ်နေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မန္တလေး ကျုံးဘေးတွင် လျှောက်၍နေခဲ့ပြီး မြို့တံခါးပေါက်မှ ဝင်ခဲ့လေသည်။

မန္တလေးမြို့တွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ရွှေနန်းတော်ကြီး

ကို ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် မြင်ရ၏။ မြို့တွင်းရှိ မြို့သူမြို့သားတို့ ဝတ်ဆင်ပုံများမှာလည်း ယခုကာလ ဝတ်ဆင်ပုံများနှင့် မတူဘဲ ရှေးခေတ်ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုအတိုင်း ဆင်ယင်၍ ထားကြ၏။

ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲသို့ ကျွန်တော်ဝင်သွားသောအခါ တနန်းတော်လုံး တိတ်ဆိတ်၍ နေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် တယောက်တည်း စိတ်အားငယ်စွာဖြင့် ငေးမောနေခိုက် တနန်းတော်လုံး မီးရောင်များ ထိန်လင်းလာသဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ နန်းရပ်ပြင်တနေရာ ဖြူဖြူသဏ္ဌာန်တခုကို တွေ့ရ၏။ ထိုဖြူဖြူသဏ္ဌာန်ကား ဆင်စွယ်ကလားထိုင်ထက်၌ ထိုင်နေသော ‘အေးအေး’ ဖြစ်လေသည်။

ဆင်စွယ်ကလားထိုင်ထက်၌ ထိုင်နေသော အေးအေးသည် ဖြူနုသော သက္ကလပ်ဝတ်ရုံကို ခြုံ၍ထား၏။ သူ၏ ဦးခေါင်းထက်၌လည်း ရွှေဖြူဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော သရဖူကို ဆောင်းထား၏။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ အလှပေတကား။

ကျွန်တော်သည် အေးအေး၏အနီးသို့သွားကာ ကလားထိုင် လက်ရမ်းကို လက်ဖြင့်ကိုင်ရင်း စကားပြောမိ၏။ ထိုအခိုက် နန်းတော်တခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ရာ နန်းတော်တွင်းသို့ စုဝေးရောက်လာသော များကြီး မတ်ကြီးများကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့အားလုံးသည် အေးအေးရှေ့မှောက်၌ ဒူးထောက်၍ အရိုအသေပေးကာ ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်သော စကားများကို လျှောက်ကြားနေကြ၏။ ထိုလူအုပ်ထဲ၌ မင်းကြီးဦးကောင်းပါသည်ကိုကား ၎င်းနှုတ်ခမ်းမွေးကို မြင်ရုံဖြင့် သိခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော်သည် ဤမျှအထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်နေသော အေးအေး၏အနီးတွင် ကြာရှည်မနေဝံ့တော့သည်နှင့် အေးအေး၏ သလွန်နောက်ရှိ တံခါးပေါက်အတိုင်း ဝင်၍သွားရာ ကျွန်တော်၏ တသက်တွင် မေ့ပျောက်၍မရနိုင်လောက်အောင် လှပသော ခန်းလုံးပြည့် ပန်းချီကားကြီးများ ရေးခြယ်ထားသော အခန်းတခုသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ပင်ကိုယ်အားဖြင့် မျဉ်းကြောင်းတကြောင်းကိုမျှ ဖြောင့်ဖြောင့် ဆွဲတတ်သူမဟုတ်ပေ။ သို့သော် အိပ်မက်ထဲက ပန်းချီဆရာကမူ ကျွန်တော့်တသက်တာတွင် ဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော ပန်းချီကားများကို ခြယ်မှုန်းထားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တွေ့ဘူးခဲ့သော သူများနှင့် အဆောက်အဦတို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို အသေးစိတ်မှတ်သားထားတတ်သူမဟုတ်။ သို့သော် အိပ်မက်ထဲ၌မူ ကျွန်တော်တွေ့သမျှ မြင်သမျှ အဆောက်အဦများနှင့် လူတို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို အသေးစိတ်၍ မှတ်မိနေ၏။

အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါများ၌ပင် မျက်စိကို မှိတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပါက ထိုသူတို့၏ မျက်နှာအသွင်အပြင် အမူအရာတို့သည် အသေးစိတ်၍ ပေါ်လာမြဲဖြစ်လေသည်။ လူသတ္တဝါတို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်များသာမက ရေမြေတောတောင်ရှုခင်း စသည်တို့နှင့် တိုက်တာ အဆောက်အဦတို့ကိုပါ ကောင်းစွာမှတ်မိ၍ နေလေသည်။ မှတ်မိသည်ဆိုရာ၌ သာမန် မဟုတ်ဘဲ အသေးစိတ်၍ မှတ်မိနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ သွားလိုသော ခရီးကို

အိပ်မက်တွင်း၌သာ လျှောက်ကြရ၏။ ကျွန်တော်တို့ မြင်လိုသော အရာကိုလည်း အိပ်မက်ထဲ၌သာ မြင်ကြရ၏။ လူ၊ တိရစ္ဆာန်၊ မြင်း၊ ကျွဲနွား စသည်တို့ကား စိတ်ကူးလောကထဲမှ သတ္တဝါများ မဟုတ်။ တကယ့် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသော သတ္တဝါများ ဖြစ်၏။ ယင်းတို့သည် ကမ္ဘာတည်နေသမျှ တည်နေကြမည့်သူများ ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာမပျက်ဘဲ ပျက်စီးကုန်သွားမည့် အရာများ မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် အိပ်မက် မက်လေတိုင်း ၎င်းတို့ နှင့် ကင်းကွာ၍ မရစကောင်းခဲ့။

ကျွန်တော်၏ ငယ်ချစ်ဆွေအား အိပ်မက်ထဲ၌ တွေ့ခဲ့ရသည်။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပင် ကျော်ခဲ့ချေပြီ။ ကျွန်တော် နှင့် ဆွေတို့သည် ပျမ်းမျှခြင်းအားဖြင့် နှစ်နှစ်လျှင် တကြိမ်ကျ တွေ့ဆုံခဲ့ရ၏။

လွန်ခဲ့သည့် ခုနစ်ရက်ခန့်ကပင် ဆွေနှင့် ကျွန်တော်တို့ သည် တွေ့ခဲ့ကြရသေးသည်။ ထိုစဉ်ကလည်း ဆွေ၏အသက် သည် ဆယ့်လေးနှစ်မျှသာ ရှိသေးကာ ကျွန်တော်မှာလည်း ယခုကဲ့သို့ အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် မဟုတ်ဘဲ ဆယ့်ခြောက် နှစ်သားမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ယခုအခါတွင်ကား ကျွန်တော်သည် ဆွေအား အိပ်မက် ထဲတွင်သာ တွေ့ရလေ့ရှိသော ဝိညာဏက္ခန္ဓာအဖြစ် သဘောမထားနိုင်တော့ဘဲ ဖမ်းကိုင် ဆုပ်တွယ်၍ရသော ရုပ်က္ခန္ဓာ အစုအဝေးတခုကဲ့သို့ သဘောထားနေမိခဲ့လေပြီ။ ဆွေကား ကျွန်တော့်ဘဝ တသက်တာနှင့် ပထမဆုံးချစ်ခဲ့ရသော ချစ်သူ၊ အလှဆုံးသော ချစ်သူသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် . . . အိပ်မက်ထဲမှ ငယ်ချစ်ဆွေကား အိုမင်းခြင်း၊ ရင့်ရော်ခြင်းစသော သင်္ခါရတရား၏ နှိပ်စက်ခြင်းကို ခံရသည်ဟူ၍ မရှိဘဲ အမြဲပင် ကျွန်တော်၏ ငယ်ချစ်ဆွေဘဝဖြင့် တည်နေ၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ ကြုံတွေ့ခံစားရသည့်အဖြစ်ကား တကယ့်လောကထဲ၌ ဖြစ်ပျက်နေရသည်ထက် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရှိလှ၏။ ဟန်ဆောင်မှုမရှိ၊ စိတ်ထဲဝမ်းထဲတွင် ရှိသည့်အတိုင်း ပြောဆိုလုပ်ကိုင် ဆက်ဆံခဲ့ကြရ၏။

တကယ့်လူလောက၊ နိုးနေသော လောက၌ကား ကျွန်တော်တို့ ပြုချင်သောအမှုကို မပြုဘဲနေရ၏။ မပြုလိုသော အမှုကိုလည်း ပြုခဲ့ရ၏။ ပြောလိုသော စကားကို မပြောဝံ့ဘဲ။ မပြောလိုသောစကားကို ပြောခဲ့ရ၏။ စင်စစ် အိပ်မက်ဟူသည်ကား ကျွန်တော်တို့ရင်ထဲတွင် တသက်သက် စွဲလမ်းတမ်းတနေရသမျှ တို့သာ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်အစဉ်၏ အရိပ်ထင်မှုများသာ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့၏ ပြင်းထန်လှသော စိတ်သည် ကျွန်တော်တို့တတွေ သေငယ်သေနေသောအခါ၌ ရုပ်ဆောင်ကာ ပြကြခြင်းသာဖြစ်၏။

အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့၏ ရုပ်ခန္ဓာအိမ်သည် ဖောက်ပြန်ပျက်စီးတတ်သော သဘောအရ သေဆုံးကြပြီဆိုအံ့။ ထိုအခါ၌ ကျွန်တော်တို့၏ ဝိညာဉ်သည် သိရခက်ခဲဆန်းကြယ်လှသည့် စိတ်ဟူသော မျက်လှည့်ဆရာကြီး ခေါ်ဆောင်သွားရာသို့ လိုက်ပါကြရပေတော့မည်။ စင်စစ် စိတ်ဟူသည် ကျွန်တော်တို့၏ အရှင်သခင်လည်း မဟုတ်။ အစေခံလည်း မဟုတ်။ ဧည့်သည်မျှသာတကား . . . ။

စိတ်ဟူသော ဧည့်သည်ကြောင့် မကြာခဏ တွေ့ဆုံနေရသော ငယ်ချစ်ဆွေ ရှိရာဌာနကိုကား... ကျွန်တော်သည် ဘယ်နံရောအခါတွင်မှ သွားရပါအံ့နည်း... ။

သန်းဆွေ

ရှုမဝရုပ်စုံ

အတွဲ-၁၀၊ အမှတ်-၁၁၇၊

ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၁၉၅၇။

